

но понеже се започнала наскоро европейската война, той останал на занятие въ външното министерство. Прѣзъ 1915 г. билъ изпратенъ съ мисия въ Нишъ, дѣто по онова време се намирало сръбското правителство. Слѣдъ влизането на България въ войната (1915 г.) билъ е въ началото цензоръ на печата въ София, послѣ командированъ въ Берлинъ (1916 г.) при германското военно министерство. Прѣзъ сжщата година, слѣдъ влизането на българи въ Ромъния, назначаватъ го български консулъ въ Букурещъ, дѣто е стоялъ до края на 1917 г., когато го повикватъ пакъ въ София и назначаватъ за началникъ на консулския отдѣлъ, която длъжностъ е изпълнявалъ до края на живота си. Починалъ на 18 юлий 1918 г. и е погребанъ въ София.

Прѣзъ време на служенето си като чиновникъ не е прѣставалъ да служи на мисълта и обществото. Писалъ е и сътрудничилъ въ разни списания: „Българска сбирка“, „Демократически прѣгледъ“, „Военни извѣстия“, „Свѣтлина“, „Миръ“, „Общъ подъемъ“. Написалъ е и издалъ слѣднитѣ книги: „Емиграционния въпросъ“ (1911 г.), „Албания въ миналото“ (1914 г.), „Икономическия подъемъ на съседитѣ ни слѣдъ войната“ (1914 г.), „Една тенденционна италиянска книга по македонския въпросъ“ (1918 г.) и др. Д-ръ Симеонъ Табаковъ се е отличавалъ още като ученикъ съ силна воля, мощенъ духъ и голѣмо трудолюбие. Още на ученическата скамейка е започналъ по разни методи да изучава чужди езици и послѣ като чиновникъ въ българскитѣ легации изъ европейскитѣ столици е можалъ да усвѣршенствува знанията си по езицитѣ, така щото той може съ право да се нарѣче полиглотъ. — Освѣнъ туй, ако и самоукъ по рисуване и музика, знаелъ е да рисува, пѣе и свири на мандолина и пиано и дори е композиралъ.

Прѣзъ 1907 г. той се залавя да напише „Историята на гр. Сливенъ“, за което използвалъ почти всичко видено и чуто въ обиколкитѣ си изъ сливенския край, въ Бѣлградъ, Пloeщъ, Брашовъ, Букурещъ, и изслѣдванията си въ историческитѣ музеи на европейскитѣ столици.

Третата сливенска срѣща стана на 23-и януарий 1903 г. въ локала на „Червенъ Ракъ“ (до Народния музей). Датата 23 януарий се избра за редовенъ день на сливенскитѣ срѣщи (день, въ който е билъ бѣлѣжития сливенски митингъ прѣзъ 1872 г.). На тая срѣща присѣтствуваха около 130 души, и локалтътъ се оказа тѣсенъ. За прѣдседателъ на Дружбата въ тая срѣща се избра *Дим. Вълнаровъ*, комуто главно се дължи редовния вървежъ на първитѣ сливенски срѣщи Настоятелството на дружбата до 1903 г. се състоеше главно отъ съвѣтниците Хр. Гюлмезовъ и инженери *Юр. Данчевъ* и *Г. Атанасовъ*, поддиректоръ на друж. „Гранитоидъ“ и дир. на електр. централа „Орионъ“. Къмъ стѣлповетѣ на др-бата трѣба да причислимъ и инженеритѣ *Василь Салабашевъ*. *Дими-*